

Воловарче.

Татко ми бразди земята,
Съ потъ я той застѣва —
И трудътъ си въ плодъ да види
Татко се надѣва.

Азъ помощниче съмъ нему
Будно и сърцато,
Не лѣня се — въ трудъ минавамъ
Врѣмето крилато.

Рало щомъ разпегне татко,
Азъ волове сиви
Съ остена ги подкарвамъ
Къмъ поля красиви.

Тамъ отвеждамъ ги на паша
Сили да възмогнатъ,
Слѣдъ почивка, слѣдъ подкрѣпа
Татку да помогнатъ!

Люб. Бобевски.

